

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת תרומה

ד' אדר א' תשפ"ב 1114

זמני
השבוע

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:40	4:47	4:55	5:01
מוצאי שבת	5:54	5:56	5:54	5:57
רבנו תם	6:33	6:32	6:31	6:34

הילולא
דצדיקא

- ד. רבי חיים יוסף גוטליב אב"ד סטראפקוב
- ד. רבי יוסף אביחצירא
- ה. רבי שושן כהן רב מושב איתן
- ה. רבי רפאל אהרן יפהן
- ו. רבי אברהם ענתבי סקא
- ראש רבני אר"צ בירושלים
- ו. רבי דניאל פורסטיץ ראב"ד בפרשוב
- ז. משה רבינו ע"ה
- ז. רבי יצחק איזיק טאוב האדמו"ר מקאלב
- ח. רבי יוסף ידיד הלוי מח"ס 'ימי יוסף'
- ח. רבי אליהו זלוטניק
- ט. רבי יצחק בן וואלד מח"ס 'ויאמר יצחק'
- ט. רבי יוסף דובער יפהאב"ד ת"א
- י. רבי דוד שמואל אלקלעי
- מחכמי בית אל בירושלים
- י. רבי דב אייזנשטיין ראש ישיבת 'חכמת שלמה'

להתקיים, ואימתי נשלמו שיהיו יכולין להתקיים? בשעה שקיבלו ישראל עליהם תורה ומצות, ומכיון שקיבלו עליהם עול תורה ועול מצות נשלם קיום שמים וארץ, לכך נאמר 'לעשות', ואין עשייה בכל מקום אלא בריאה. וכענין שנאמר (בראשית יב, ה) 'ואת הנפש אשר עשו בחרן', ואמרו חכמים (ב"ר פד, ד) "אם מתכנסין כל באי העולם לבראות אפילו יתוש אחד אינן יכולין! ואת אומר 'ואת הנפש אשר עשו בחרן'!?"

משכיר לדוד על ידי קיום התורה זוכים להשראת השכינה

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח)
הנה כתוב אחד אומר (שמות כט, מה) "ושכנתי בתוך בני ישראל", וכתוב אחד אומר (שמות מ, לד) "ויכס הענן את אהל מועד וכבוד ה'מלא את המשכן" וכן הוא אומר (שם, לח) "ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו".
כיצד יתקיימו שני מקראות הללו?
בא הכתוב השלישי והכריע ביניהם: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". ודרשו הקדמונים (רבינו אפרים שמות כה, ח) 'בתוכו' לא נאמר אלא 'בתוכם' - בתוך כל אחד ואחד מכם. מלמד שכשירדה שכינה למשכן ירדה וכשרתה לא שרתה אלא בתוך כל אחד ואחד מהם.

אמרו בגמרא (ברכות נה, א) יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ כתיב הכא (שמות לה, לא) וימלא אותו רוח א-להים בחכמה ובתבונה ובדעת וכתוב התם (משלי ג, יט) ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה וכתוב (משלי ג, כ) בדעתו תהומונת נבקעו. וכן אמרו באגדה (שמ"ר מח, ד): "בשלשה דברים הללו נברא העולם, שנאמר ה'בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומונת נבקעו". ובשלשה דברים הללו נעשה המשכן שנאמר (שמות לא, ג) 'ואמלא אותו רוח א-להים בחכמה בתבונה ובדעת', "ע"כ. אמור מעתה שלא ציוה המקום לישראל לעשות משכן, אלא כדי שיהו נזכרים שהן צריכין לעסוק בתורה ובמצות, כדי לקיים את העולם שנברא כדרך שנברא המשכן. ועל ידי שיהיו תמיד רואין את המשכן, יהיו נותנים דעתם להיות עוסקים בתורה כדי לקיים את העולם, וכדי להשלים הבריאה של ששת ימי המעשה.

הלכן נאמר כאן ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, אינו אומר בתוכו אלא בתוכם, מגיד שכיון שיהו ישראל עושים משכן ויהיו למדים ממנו להיות נותנים דעתם לקיים תורה ומצות, הן מקיימין השראת השכינה בתוכם ושכינה חוזרת ושוכנת בתוכם כדרך שהיתה שוכנת בהם לשעבר, משעת יצירה בששת ימי המעשה.

לכך נאמר בראש הענין ויקחו לי תרומה, ודרשו חכמים (תנחומא תרומה א) לי לשמי, וכי עלתה על דעתך שיהא אדם תורם תרומה למשכן ואינו תורם לשם ה', וכי לשם מי הוא תורם? אלא לימדך תורה שאין העולם ואין המשכן שהוא דומה לעולם מתקיימים אלא בשעה שהאדם מכין בכל מעשיו לשם ה', תרומה אותיות תורה מ', רמז לתורה שניתנה לסוף ארבעים יום, ובכלל עסק התורה שלא יתגאה ויתכון להתגדל על ידי תורתו, וכיון שהוא עושה כן הוא משרה את השכינה בתוכו ומקשר את ישראל לאביהם שבשמים.

ובאמת יש מקום לתמוה; אם היה רצונו של מקום להשרות שכינתו בתוך בני ישראל ולא במשכן, אם כן מה טעם ציוה להם לישראל לעשות לו משכן, הרי שכינה לא שרתה אלא בתוך בני ישראל ולא במשכן!?

כבר אמרו רבותינו ז"ל (פסיקתא רבתי ו) על הכתוב "מכל מלאכתו אשר ברא א-להים לעשות" (בראשית ב, ג) "עשה" אין כתיב כאן, אלא "לעשות" עדיין יש מלאכה אחרת, ע"כ. שנא תאמר שלא נשלמה בריאת שמים וארץ בששת ימי בראשית, הרי אמרו חכמים (פדר"א יח) וכי שמים וארץ כלו מלהיות ומלעמוד עוד? והלא כתוב עליהם (ישעיה סו, א) "כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדום רגלי", אלא שכלו מפעל ומצוי, ע"כ. הרי שלא נברא דבר אחר ששת ימי המעשה. וכן הוא אומר (קהלת א, ט) "מה שהיה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא שיעשה ואין כל חדש תחת השמש".

דבר זה מסותר בידינו מרבותינו, שלא נבראו שמים וארץ אלא בזכות התורה, ואין שמים וארץ מתקיימין אלא בזמן שישראל עוסקין בתורה ומקיימין מצותיה. וכן הוא אומר (ירמיה לג, כה) "אם לא בריית יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת", ודרשו חכמים (פסחים סח, א) אלמלא תורה לא נתקיימו שמים וארץ, ובשעה שברא הקב"ה אדם הראשון נתן בו רמ"ח איברים ושס"ה גידין כנגד תרי"ג מצוות התורה שיש בהם רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, ועל ידי שהאדם עוסק בתורה ומקיים תרי"ג מצוות מעלה עליו הכתוב כאלו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית וכאלו השלים את הבריאה, שהרי עד שלא עסקו ישראל בתורה היה קיום שמים וארץ מוטל בספק.

וכענין שאמרו בגמרא (שבת פח, א) התנה הקב"ה עם מעשה בראשית ואמר להם אם ישראל מקבלים התורה אתם מתקיימין ואם לאו אני מחזיר אתכם לתוהו ובוהו, וכיון שישראל עוסקין בתורה מיד שמים וארץ יש להן קיום של קבע.

הוי אומר שלא נשלמו מעשי בראשית בששת ימי המעשה אלא מפועל ומצוי, ולא נשלמו במידה שיהיו יכולין

דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

על תפקידו של המזבח והשולחן במטבח

תפקידם של המזבחות, מבאר בעל הכלי יקר', היה להביא כפרה על חטאי האדם. מזבח העולה היה מכפר על גופו של החוטא, על ידי הקרבת גופתו של בעלי חיים. ומזבח הזהב היה מכפר על הנשמה, על ידי העשן שעלה מן הקטורת.

הגמרא מסכת ברכות (נה, א) שואלת על הנאמר ביחזקאל (מא): "המזבח עץ שלש אמות גובה", ולאחר מכן נאמר "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'". פתח במזבח וסיים בשלחן?! אלא לומר לך כל זמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר על ישראל ועכשיו שלחנו של אדם מכפר עליו.

גדול הוא שלחנו של אדם מישראל בתוך משכן ביתו, כי מזבח כפרה הוא לו על עונותיו. זאת כשהוא מקיים כהוגן כל ההלכות וההליכות החופפות את שולחן אכילתו: כשהוא מהדר ומדקדק בכשרות המאכלים העולים על שולחנו, אוכל בנימוס ובדרך ארץ היאים לבן ישראל, ומברך את כל הברכות במתן ובכוונה - שלחן כזה מכפר לו על עונותיו. וכך מובא בספר 'ראשית חכמה' (שער הקדושה כח) - שהקדוש ברוך הוא שולח שני מלאכים אל שלחנו של האדם לראות כיצד מתנהג הוא בשעת אכילתו...

הצדיק רבי אהרון ראטה זצ"ל חיבר ספר מיוחד בענין זה: 'שלחן טהור', והוא מביא שם (מאמר 'עצות האכילה') משמו של צדיק, שכשזוכה אדם לאכול אפילו פעם אחת בשבוע או גם בחודש לשם שמים, אזי הוא מעלה בכך את כל אכילותיו שאכלן שלא לשם שמים.

אחת העצות לכך שהאכילה תחשב לאדם כמו קרבן, היא שלא לחטוף ולאכול את המאכל, ולכשחשים בטעמו הטוב של המאכל - להפסיק בו קצת ולא למלא תאוותו במאכל הטעים.

בענין זה כותב הראב"ד ז"ל, שכשאדם מפסיק באכילתו בעוד שהנאתו בה מרובה והוא עושה כך לכבוד ה'יתברך הרי הדבר נחשב כתענית שלמה. (ותענית זו נקריית בשמו 'תענית הראב"ד').

סעודה נקראת גם 'לחם'. ואומר החיד"א זצ"ל שזה מלשון 'מלחמה' כי באכילתו של אדם מתעוררת מלחמה בין צד הטומאה לצד הקדושה. אשרי אדם שמגביר את צד הקדושה ושלחנו טהור לפני ה'.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

אמירת שלום לרבו

הפוגש את רבו שלימדו תורה או באדם גדול, יש לו לשחות בדרך כבוד ולומר 'שלום עליך רבי'. במקרה שרבו הקדים באמירת שלום, עליו להשיב לו 'שלום עליך רבי ומורי'.

יש קהילות שבהם נהוג להושיט יד לשלום, ויש אף המנשקים את ידי הרב (רש"י במסכת עבודה זרה דף יז, א; דרך בני אדם כשיוצאין מבית הכנסת מיד הוא נושק לאביו ולאמו ולגדול ממנו בארכובה או בפס ידיו). וכתב בספר 'מנורת המאור': "וילמד אדם לבנו כשהוא קטן לנשק על ידי אביו ואמו, ועל ידי רבו, ועל ידי הגדולים והחסידיים. וכל מי שמנשק הקטן על ידו, צריך לשים ידו על ראשו ויברכהו. כי כשישים אדם את ידו על ראש הקטן, הקטן מתברך".

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עקוב אחריי

באחת מטיסותיי, כשהגיע זמן הארוחה ומנות האוכל הוגשו לנוסעים במטוס, הבטתי סביבי והנה הבחנתי ביהודי שעקב אחריי והתבונן לראות מהם מעשיי הבאים.

היהודי לא היה נראה שומר תורה ומצוות, ומכיוון שראיתי שהוא מתבונן בי בעניין רב החלטתי לעשות את עצמי כאילו אני מתפלל תפילת שמונה עשרה, ובלבי חשבתי שאולי תפילתי תגרום ליהודי להתעוררות כלשהי ליהדותו.

מבלי להמתין נעמדתי במקומי ועצמתי את עיני כאילו אני בעיצומה של תפילת העמידה. לאחר ששהיתי מעט על מקומי פסעתי שלושה צעדים לאחור כאומר 'עושה שלום' וסיימתי את תפילתי.

מיד לאחר מכן ניגש אליי היהודי ואמר לי: "רבי, היום זהו יום הזיכרון של אבא שלי שנפטר לפני ארבעים שנה. בזכותך נזכרתי בכך, ואני רוצה להתקדם בתורה לעילוי נשמתו".

כשמעתי את דבריו של היהודי נדהמתי מאד. ראו כמה עצום כוחם של התורה ושל זיכוי הרבים, שמסוגלים להשפיע גם על היהודים הרחוקים ביותר.

כמו כן התרגשתי מכך שיהודי בן ארץ אחת מסוגל בקלות להשפיע מכוח מעשיו על יהודי בן ארץ אחרת, ובכוחו להשיב את היהודי הרחוק לדרך הישר.

שאלות ותשובות:

לא פעם מגיעים אליי אנשים ומציגים לפניי שאלות שונות בתורה ובאגדה. לעיתים אלו שאלות מוכרות שהתשובה עליהן ידועה ומסודרת, אך פעמים רבות השאלות שהם מעלים לפניי הן חדשות לי, מעולם לא עלו בראשי ולא חשבתי על עניינים אלו לפני כן, אך למרות זאת אני חש סייעתא דשמיא מיוחדת שנשלחת לי בבואי להשיב להם על שאלותיהם באופן שיניח את דעתם.

אין לי ספק שזכות זו שמשמים מאירים את עיני לדעת להשיב על שאלות אלו היא בגלל כוח הציבור, ובזכותו. וכל אותן תשובות שהקב"ה שם בפיו לענות לשואלים - הן כדי שְאִזְכָּה את הרבים בתורתו, ואגדיל את שם ה' בעולם.

כאשר יהודי מבקש להגדיל את שמו יתברך בעולם ולְזַכּוֹת את הרבים בקיום המצוות ולימוד התורה, הקב"ה שולח לו סייעתא דשמיא מיוחדת לעניין זה ומצליח את דרכו בדבר.

נוסף על כך עניין ידוע הוא שהתורה נקנית רק מתוך עמל וייסורים, ומאחר וכל ימיי אני משתדל להקדיש את עצמי לעמל צרכי ציבור, הרי שהדבר נחשב לעמל התורה, ועל כן אני זוכה לסייע משמים ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים.

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"וה' נתן חכמה לשלמה" (מלכים א; ה-ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על בנין בית המקדש הראשון שנבנה על ידי שלמה המלך, שהוא מענין הפרשה שבה מסופר על ענין בנית המשכן על ידי משה רבינו ע"ה.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הכרובים רומזים לאחדות שבין איש לרעהו

"והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה" (שמות כה, כ)
בספרים הקדושים מבואר שעניין הכרובים שהיו "פניהם איש אל אחיו" - זהו רמז לאחדות. כמו שכותב בעל הטורים "איש אל אחיו" כשני חברים הנושאים ונותנים בדברי תורה, ומונחים היו על ארון העדות שבו לוחות הברית. בא ללמדנו שאין התורה נקנית לישראל, אלא כשהם מאוגדים בשלום ואהבה, ושורת ביניהם אחדות, וכדברי רש"י על הפסוק (שמות יט, ב) "ויהן שם ישראל נגד ההר" כותב רש"י כאיש אחד בלב אחד, עד כאן.

על כן היו הכרובים מונחים במקום סתר בתוך היכל ה' מלפנים לפרוכת ולא לעיני כל. זאת כדי ללמדנו שהאחדות ואהבת הזולת צריכה להיות אהבה אמיתית, אהבה הנובעת מפנימיות הלב ולא חלילה אחדות חיצונית שבאה רק מן השפה ולחוץ.

לכן כתב הספורנו "המלאכים דמות כרובים להם" כי כשם שאצל המלאכים אין קנאה או שנאה ותחרות, אלא אהבת אמת שוררת ביניהם - כך הכרובים הרומזים לאחדות שבין איש לרעהו, אסור שיהא ביניהם קנאה או שנאה ותחרות אלא רק אהבה ואחוה שלום ורעות.

עוד רומזים הכרובים לחיבת איש ואשתו. כמבואר בגמרא (יומא נד, א) בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגלגלין להם הכהנים את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להם ראו חיבתכם לפני המקום כחיבת זכר ונקבה.

וזהו מוסר גדול לכל בני זוג שעליהם לדאוג שישרור שלום ביניהם בביתם. כי כשם שהשכינה שרתה במקדש בזמן שהכרובים היו מעורין זה בזה, ושלום ואחדות שררו בין ישראל לאביהם שבשמים, כך גם השכינה הקדושה תשרה בביתם רק בזמן שיהיו ביניהם אהבה, אחווה, שלום ורעות.

ורש"י הקדוש כותב "דמות פרצוף תינוק לכרובים". וגם בזה ישנו רמז גדול לישראל. כשם שהתינוק כרוך אחר אמו יום ולילה, ותמיד הוא חפץ שאמו תהא לצידו - כך צריך כל יהודי להיות כרוך אחר התורה הקדושה ותמיד יבקש להיות קרוב אל אביו שבשמים. וכן אמר דוד המלך ע"ה (תהילים עג, כח) "ואני קרבת אלוקים לי טוב".

שבת שבתון

א. כאשר אנו מבצעים מכירה מותרת בפירות שביעית, היינו מכירה מועטת לצורך אכילה ושלא כדרך מסחר, ואין אנו רוצים שהכסף ייתפס בקדושת שביעית, אפשר להבליע את תשלומו בדבר אחר.

לדוגמא: הקונה מחברו תפוחים של שביעית ובשר, ומחיר כל אחד מהם מאה שקלים, מותר שיסכימו ביניהם שהתשלום עבור הבשר יהיה מאתיים שקלים, והפירות ינתנו במתנה, ועל ידי כך הכסף לא ייתפס בקדושת שביעית.

ב. כמו כן כאשר אדם בא לקנות אתרוג של שביעית ולולב, ומחיר כל אחד מהם מאה שקלים, אלא שהוא חושש לשלם למוכר עבור האתרוג, שמא המוכר לא ידע לנהוג כהלכה בכסף שיייתפס בקדושת שביעית. יאמר למוכר שהוא משלם עבור הלולב מאתיים שקלים ויבקש את האתרוג במתנה (רש"י סוכה לט, א). ויש אומרים שאין צורך לומר שהאתרוג במתנה אלא די שיאמר שהתשלום הכולל הוא מאתיים שקלים והקונה יכוון שהם עבור הלולב.

ג. לדעת רבים, בנוסף לכך שבהבלעה אין הכסף נתפס בקדושת הפירות, גם אין בזה איסור סחורה, ולכן מותר למכור פירות שביעית על ידי הבלעה. אמנם בכל אופן אסור לסחור בפירות שביעית כדרך כל השנים כדי להרוויח, אלא ההיתר הוא למכור מעט ובמקום שאינו קבוע בשוק, כדי לסייע לאספקת המזון ולא כדי להתעשר.

ד. גם כאשר המכירה נעשית בהקפה, הכסף אינו נתפס בקדושת הפירות. שהואיל והכסף משולם לאחר שהפירות כבר נאכלו, אינו יכול להיתפס בקדושתם. כמו כן כאשר המכירה מתבצעת בצ'ק דחוי או בכרטיס אשראי, אין הכסף שנכנס לחשבון נתפס בקדושת שביעית.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת תרומה

1. מה המקור לנישוק ידי ההורים?
2. באיזה אופן הכסף אינו נתפס בקדושת שביעית?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי נסת הגדולה

רבי אליהו הכהן האיתמרי זצ"ל

"רבים השיב מעוון בדרשותיו ובתוכחותיו ובמתק לשוננו", כך התבטא מרן החיד"א אודות איש האשכולות הצדיק רבי אליהו הכהן זצ"ל שגדל ופעל בעיר איזמיר, שבתורכיה.

רבי אליהו הכהן חיבר למעלה משלושים חיבורים. בין חיבוריו: 'שבת מוסר' - דרשות, שיצא לאור בחייו בשנת תע"ב בקושטא, ומאז הודפס בעשרות מהדורות בכמה שפות: ערבית יהודית, לדינו ויידיש. 'מעיל צדקה' - בנושא הצדקה. 'מדרש תלפיות'. 'אזור אליהו' ועוד ספרים רבים.

בהקשר לשמו של הספר 'אזור אליהו' מקובל שהוא נקרא כך על שם אזור העור שחגר אליהו הנביא זכור לטוב. אבל הגאון הקדוש רבי חיים פלאגי זצ"ל שהיה גם הוא רב באיזמיר, סיפר בשם הזקנים, ששם זה ניתן לספר משום שבאשמורת הבוקר ביקש ה'שבת מוסר' לחגור עצמו לתפילה, ולא הבחין שלמעשה הוא חגר את עצמו בנחש! וכשהתחיל ללמוד לפני התפילה, החל הנחש להתנועע עד שלאט לאט התיר את הקשר שנקשר בו, ולאט לאט החליק ממנו ולא הזיקו!

ולכך כקרנן תודה חיבר את ספרו 'אזור אליהו' על הנס שעשה לו ה'הוצילו מהנחש'.

כשהיה הצדיק רבי משה מקוברין זצ"ל מספר סיפור זה, היה אומר: מה שהנחש לא הזיק ולא הרע ל"שבת מוסר", אינו מפליאני שכן אמרו (שבת קנא, ב, סנהדרין לח, ב) "שאין חיה שולטת באדם אלא אם נדמה לה כבהמה, שנאמר: 'ומראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ' (בראשית ט, ב) 'נמשל [אם האדם נמשל על יד החיה ואינו מושל עליה, הרי זה משום] כבהמות נדמו" [בעיני החיות] (תהילים מט, יג).

עיניו של רבי אליהו היו כיונים על אפיקי מים, לרעות את צאן מרעיתו בדרך התורה והיראה, ודרושו ומוסריו נגעו כמעט בכל נושא ציבורי ופרטי שעלה בשעתו. על הכל השיב רבי אליהו בדרכו שלו, בעצותיו המחכימות ותוכחתו הרצויה שקירבה את לבם של ישראל לאביהם שבשמים.

הוא עצמו שימש כאפוטרופוס לעניים, והיה מחלק להם מהכספים שהיה מקבץ מהעשירים. בגודל מעלת הצדקה כתב ה'שבת מוסר': 'בני, היזהר הרבה בעניין הצדקה. בין כשיש בידך לעשות, בין כשאין בידך - תן כפי יכולתך. ואם אין בידך כלום - עשה בגופך. ואם חולה אתה בגופך, במקום שאתה שם - הוי מצטער בין ובין עצמך מצרת העניים. ואם באים לפניך, פייס אותם בדברים, והחזק לבבם עם הקדוש ברוך הוא, כי הוא בעל היכולת להשפיל ולהרים'.

כך למשל מציין רבי חיים פלאגי בספרו 'רוח חיים' (סימן רפח א) בשם הגאון רבי אליהו הכהן, שהיה מייעץ למי שחלם חלום רע בליל שבת, שלא יתענה בשבת, אלא יענג עצמו באכילה ושתיה, רק שלא ישיח שיחה בטילה, אלא יקרא בספר תהלים, ויעסוק בתורה כל היום כפי כוחו, דקיי"ל שהתורה מגינה ומצילה מן הפורעניות ומן החטא.

רבי אליהו החשיב מאוד את המסורת ומנהיג הזקנים שלא להטיל בהם דופי. וכך הוא מספר את ששמע מהחכם המרומם, הרב אברהם

אפומאדו, זכרנו לברכה, "שהיה בעיר בורסה בשנים קדמונים, שליח ציבור אחד מופלג בזקנה. כשהיה קורא בספר תורה, היה עושה תנועות בידו, לרמוז מאורעות הקריאה, ונהג כן שנים הרבה.

"פעם אחת נכנס שם רב אחד ומנעו מזה, שנראו הדברים בעיניו דרך בזיון, ובעתוהו בחלום ואמרו לו: איש אחד שהיה מכבד להקדוש ברוך הוא, והיה משמח בו, מנעתו מלשמחו. מיד בשחר, השכים הרב לפתחו של שליח ציבור לשאול ממנו מחילה, ולבקש ממנו שיחזור לתנועותיו".

ועוד בענין זה כתב הגאון רבי יהושע בנבנשתי ז"ל בהקדמה לספרו 'עלי תמר' על הירושלמי: "ומצאתי בקונטרס כ"ת להרב מהר"א הכהן בעל שבת מוסר, ז"ל: קבלתי מרבותי כשהיו רוצים לעשות איזה דבר והיה מסופקים אם לעשותו אם לאו היה נוטלים חומש או נ"ך והיו פותחים אותו ורואים בראש הדף מה הפסוק שהיה מוצא, וכפי שמראה אותו הפסוק היו עושים, ונמצא שהיו מתעצבים עם התורה כדת מה לעשות בכל ענייניהם וזה עצמו רומז מאמרם ז"ל ליטול עצה מן התורה, דמורה היתר לעשות כן, ואין זה בכלל המשתמש בתורה עכ"ל. ואפשר עוד דחז"ל הורו בזה, דהגם שאמרו בספרי אין שואלים בגורלות דכתיב תמים תהיה, כגון זו שרי".

על מסורת הניגונים בתפילה שבה נהגו בקהילות ישראל, העיר רבי אליהו הכהן "כשאומר החזן איזה פיוט, כנהוג שאומר בחגים ובמועדים בניגון, יבחר שיהיה מהניגונים המוכניעים את הלב ומביאים מורא ופחד, מסודרים כראוי, כאילו ברוח הקודש נאמרו, כגון שירי הקדמונים ושירי כבוד מורנו רבי ישראל נאג'אר, זכר צדיק לברכה, אשר העיד עליו האר"י הקדוש, זכרנו לברכה, שהיה ניצוץ דוד המלך, עליו השלום, וברוח הקודש אמרן. ומה גם, אם הם שירים מסודרים, על פי הקבלה - לפי שהניגון וסדר הדברים מכניס יראת השם בלב השומעים, ונותנין ליבם אל התפילה".

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +16467853001 • צרפתית +972587929003
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם